

Oma matkani: Lepolomalla kookoslehdossa Intiassa

25.2.2025 14.00

Kahden viikon Intian ja Nepalin kiertomatkamme loppuksi halusimme rauhaa ja lepoa. Lensimme Delhistä Kochiniin ja suuntasimme Cherai Beachille, 25 kilometrin päähän kaupungista. Cherai mainostaa itseään Intian parhaiten säilyneenä salaisuutena. Tämän paikkansa pitävyyttä testasimme viikon ajan.

Pieni, mutta toimiva vierastalomme sijaitsi pikkupojan kivenheiton päässä Arabian meren mainingeista, jotka iskivät jymisten rantakiviin. Sitä vaimensi tehokkaasti kolmemetrinen kivimuuri, joka oli rakennettu tuulen- ja tsunaminsuojaksi.

Aamukahvilla seurasimme delfiinien polskintaa aivan rannan tuntumassa. Parina iltana pääsimme ihailemaan auringon vaipumista punaisena pallona valtamereen. Kalastaja-alukset suuntasivat ulapalle isojen katkarapujen ja kingfishin pyyntiin. Hienohiekkainen ranta houkutti uimaan. Matkailijamassoista ei ollut tietoakaan.

Löysimme mukavan piilopirtin 27 kilometrin pituiselta Vypinin saarelta, jonka yhdistävät Kochinin satamakaupunkiin yksi silta ja useat lautta- ja veneyhteydet.

Cherai Beachin -rantatien varrella asuu pääasiassa kalastajia kapealla alueella, saaren leveys näillä kohdilla on vain parisataa metriä. Lännessä pauhaa levoton Arabian meri ja idässä keinuu rauhallinen Backwaters eli matalat merenlahdet ja jokisuistot rehevine kasvillisuuksineen. Lonely Planetin mainostaman ison hotellin ranta-alueella jätimme huomiotta, sillä halusimme rauhallisemman keitaan. Se takasi lähes henkilökohtaisen palvelun kokkeineen kaikkineen, sillä matkailijoita liikkui alueella harvakseltaan.

Kasvisruokia ja vastapuristettua ananasmehua tulee ikävä!

Kävely kylätiellä oli itsessään kokemus. Jos lapset eivät olleet koulussa, he juoksivat kilvan luoksemme, kun huomasivat sesongin ensimmäisten valkonaamojen kulkevan ohi. Monet osin melko huonokuntoiset pienet vierastalot näyttivät olevan kiinni ja vain muutama alueen isommista hotelleista oli avoinna. Paikalliset kertoivat, että matkailuun oli iskenyt jonkinlainen taantuma koko Intiassa, sillä normaalisti monsuunikauden jälkeen on marraskuun alussa vilkkaampaa.

Meren tuoksuun loi omaa tunnelmaansa savun haju, kun roskia poltettiin siellä täällä. Vaatteita oli kuivumassa kivimuurien ja pensaiden päällä. Tien vieressä oli liekaan kytkettyinä talon lampaita ja vuohia, karitsat käyskentelevät vieressä. Olipa asfaltin reunalla lähes metrin korkuinen lehmänlantakasakin aromejaan levittämässä.

Tyhjien tonttien välissä nököttävien pienten talojen kirjo vaihteli vaatimattomista hökkeleistä linnamaisiin rakennuksiin. Tällä alueella ei ollut köyhää, sillä perheet saavat pääasiassa elantonsa kalastuksesta. Keralan erikoisuus ovat kiinalaiset verkkoviritelmät. Pitkien salkojen väliin pingotettua verkkoa nostellaan ylös ja alas, välillä tarkistetaan saalis. Isoja kivimöhkäleitä riippuu köysissä vastapainoina, joten pari miestä pystyy vastaamaan pyydyksen toiminnasta. Kauempaa katsottuna lukemattomat merelle kurkottavat rakennelmat näyttivät suurilta hämähäkeiltä.

Eräänä aamuna hotellimme portista kurkisteli kikattavia lapsia. Veimme heille karkkeja ja kuhina aidan takana lisääntyi. Lopulta makeaa täytyi hakea koko pussillinen, sillä lapsia tuli koululaisbussiin juuri hotellimme portin kohdalta. Makeisten heitteleminen toi mieleen suomalaisen penkkaritunnelman. Ainoa, jonka ilme oli peruslukemilla, oli rahastaja.

Aamukuuden aikaan vastaamme käveli useita naisia kiinanruusu kädessään. He olivat matkalla aamukirkkoon. Kaunis, valkoinen Passionist Church of our Lady of Velankanny on vihitty käyttöön syksyllä 2010. Seurakuntalaisista suurin osa on paikallisia kalastajaperheitä, olipa kirkkoväen mukana aamuvirkkuja lapsiakin.

Palvelu Keralassa on todella sydämellistä. Oman leimansa siihen antaa siirtotyöläisaika arabimaissa. Matkalla tapasimme kaksi hotellinomistajaa, jotka molemmat olivat työskennelleet 15 vuotta Dubaissa. Iloksemme saimme kutsun vierailta hotellin omistajaosakkaan **Shanoj Shaamin** kotona. Linnamainen koti oli rakennettu kolme vuotta sitten. Samin eläköitynyt isä työskenteli aiemmin poliisina ja äiti sairaanhoitajana. Siitä huolimatta Sam lähetti puolet palkastaan 15 vuoden ajan isälleen. Talossa asuvat Samin nelihenken perheen lisäksi isovanhemmat ja Dubaissa työskentelevän siskon 20-vuotiaat kaksoset.

Muslimiperheen pää on isä, toisena tulee äiti ja Sam on arvoasteikossa vasta kolmantena. Vieraanvaraisessa kodissa tarjottiin vieraille teen lisäksi puutarhan ainoat banaanit ja viimeinen ruusu pensaasta. Perheenjäsenet esittelivät ylpeinä kotiaan ja varsinkin seinätaulua Kaaban pyhästä kivistä Mekassa sekä kristallikruunuun kiinnitettyä pojanpojan puhallettavaa leikkilentokonetta. Vanhemmat olivat käyneet Mekassa kyseisen mallisella koneella.

Perheen naapurit olivat hinduja ja kristittyjä. Vaikka maailman uutisia seuratessa voisi toisin luulla, naapurielo vaikutti rauhalliselta.

Matkasimme hotelleilta pengertietä kätevästi riksalla Cherain keskustaan, missä saimme osaksemme uteliaita katseita. Pieni tyttö tuijotti meitä ja kuiskasi jotain äidilleen. Viikon jälkeen totesimme, että Vypinin saari ei kaipaa Goan kaltaista matkailijoiden ryntäystä. Cherai Beach saa pitää salaisuutensa kuten pikkutyttökin.

SEIJA VÄRE

